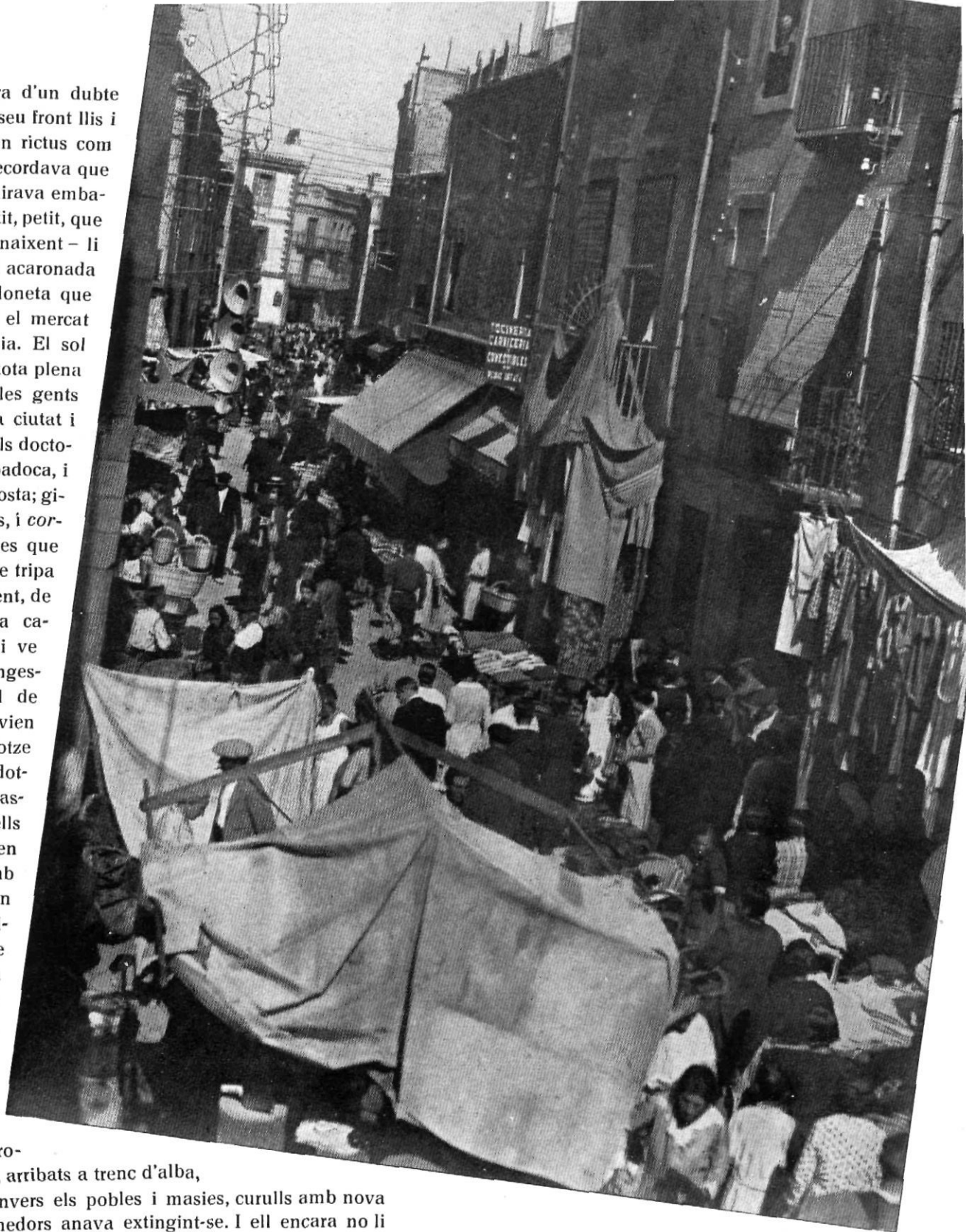

bell!... En recordar-se'n, l'ombra d'un dubte marcava una arruga lleu en el seu front llis i els seus llavis es contraïen en un rictus com de nena que fa el patarrell. Recordava que aquell Sant Joan, que ella es mirava embadalida i glatint-li el cor —petit, petit, que batejava sota el seu pit tot just naixent — li havia donat uns dolços i l'havia acaronada com si fos una nena i no una doneta que ja sabia d'estimar. ●●● A la fi el mercat s'anava acabant. Ja era mig dia. El sol queia aplomat a l'ampla plaça, tota plena de les coses més absurdes i de les gents també més absurdes: gent de la ciutat i de la muntanya; arrenca-queixals doctors en l'art d'atabalar la gent badoca, i hortolans cepats, vinguts de la Costa; gitanos, i pagesos, i marmanyeres, i *corridos* de poblet, i aquells plagues que van al mercat per a atipar-se de tripa i peu. ● La claror cegava talment, de tant com era resplendent. La calor asfixiava. I la gent anava i venia d'ací d'allà mig tonta i congestionada sota d'aquell fogueral de juliol. Del vell campanar n'havien devallat, sonores i cançoneres, dotze batallades, fortes, vibrants, com dotze cops de mall. El campanar, massís, enjoiat el seu cim amb bells brodats de pedra, es retallava en la claror del cel, tornassolada amb la polsina d'or que voleïava en aquell devesall de llum. Embolcallat de flames i espurnejant de claror, s'aixecava damunt de la plaça i de tot el poble, i elevava al cel la seva oració de cada migdia. Les teules de la Porxada, tan enverdoses a l'hivern amb la molsa humida que les cobreix, tenien en aquella hora viril una brillantor rogenca que cegava. ● Els carros, arribats a trenc d'alba, començaven a refer el camí envers els pobles i masies, curulls amb nova càrrega. ● La cridòria dels venedors anava extingint-se. I ell encara no li havia dit de què li havia de parlar!... ● Oh, de què li parlaria a la fi?... Altres dijous s'havia atansat a contar-li cent banalitats, que ella escoltava embadalida, i ella també anava a la parada d'ell amb qualsevol pretext. Però aquell dia, no. Aquell dia, ni ella no gosava moure's, ni ell no semblava que tingués massa pressa de dir el que forçosament havia d'acabar amb el neguit d'aquella noia. ● A la fi, ella decidí de plegar la parada. ● —Ja és hora?— s'anava preguntant, en aquell dubte que la feia tremolar de goig. —Potser que m'esperí una mica més — tornava encara. ● Però ja no podia més, i es posà a empaquetar els gèneres d'aquella petita botiga que cada dijous establia a la plaça i que ella s'havia anat fent amb el seu enginy i el seu treball. ● De cua d'ull esguardava si ell plegava també; però no, ell no aparentava tenir cap pressa ni passar cap neguit. Aleshores, i sense esperar a tenir els gèneres empaquetats, empesa per aquell sol cremador i aquell desig que cremava més encara que tots els sols, es revestí de coratge i se li acostà per a demanar-li si la volia ajudar, com cada dijous. ● Tota tremolava. Estava pàl·lida i cremava. I En Joan, que veia la seva torbació, que gaudia l'infinit en aquell sofriment que li descobria la felicitat que l'esperava, va somriure-li, i va ajudar-la com sempre havia fet. I va dir-li, com si ja n'haguessin parlat de temps moltes altres vegades, que si ella no hi tenia res a dir en contra, ell havia pensat que podria ésser la seva dona. ● No li fou pas precís gens d'eloqüència per a embellir aquella declaració d'amor. Una glopada de sang enrogí aquell rostre pàl·lid de l'enamorada i li féu espurnar els ulls de goig. ● Oh! Per fi la paraula era dita!... Ell l'estimava!... — AMADOR GARRELL.

El Caire? Nijni Novgorod? Stambul?... No, senyors. El nostre carrer de Santa Anna, un matí de qualsevol dijous.

Clixé Guàrdia

(Del llibre «La Vida d'En Joan Gralla».)